

Andrej Hudoklin

Jože Cvitkovič

1934–2018

Ko je mlajša generacija v začetku osemdesetih let znova zagnala raziskovalo delo obujenega društva ter začela prevzemati tudi vodenje kluba, je bil Jože naš nepogrešljiv »stric iz ozadja«. Z izkušnjami in umirjenostjo je bil vsem nam, predvsem pa golobradim predsednikom, zanesljiva opora pri vodenju društvenih financ in še zlasti pri pridobivanju sredstev iz občinskih virov ter od sponzorjev. Delovni sestanki pred občnimi zbori, ko je bilo treba urediti finančno poslovanje za naprej in za nazaj, so največkrat potekali kar v njegovi pisarni na Komunalni v Novem mestu. Z njegovim posredovanjem smo izvedli tudi prve preglede stanja onesnaženosti jam v zaledju nekaterih vodnih virov, s čimer se je začelo udejanjati tudi ekološko poslanstvo našega kluba. Številni člani smo ob njem zrasli kot jamarji.

Podobno vlogo je imel Jože tudi v prvih letih delovanja kluba. Brskanje po društvenem arhivu razkriva, da je bil naš ustanovni član (1962), na občni zbor je prišel celo kot delegat takrat široke in cenjene organizacije Socialistične zveze delovnega ljudstva (SZDL). Njegove prve naloge so bile povezane z društvenim statutom, urejanjem

klubskih prostorov in zagotavljanjem sredstev za jamarsko opremo in raziskovanje. Raziskovalna jamarska strast ga sicer ni prevzela, je pa zato skoraj štiri desetletja kot podpredsednik bdel nad organizacijskimi formalnostmi in drugimi zoprnijami, ki smo se jim drugi člani izogibali, čeprav so bistvenega pomena za razvoj kluba. Tudi pozneje, ko je že izpregel društvene vajeti, nas je ob srečanjih na ulici z značilnim iskrenim nasmeškom vedno toplo pozdravil. Takoj nato pa nekoliko zaskrbljen povprašal, kako nam gre, kje raziskujemo in če s skromnimi sredstvi »pridemo skozi«. Da, vedno je skrbel za nas!

Jože Cvitkovič se je rodil 6. januarja 1934 v Velikih selih pri Adlešičih, umrl je 31. julija 2018 v Črnomlju. Osnovno šolo je opravil v domačih Adlešičih, nižjo gimnazijo v Črnomlju, srednjo gradbeno šolo pa v Ljubljani, kjer je leta 1954 maturiral na Odseku za industrijo gradbenega materiala. Kot gradbeni tehnik je začel pri gradbenem podjetju v Dutovljah, nato je leta 1957 prišel v novomeški Kremen. V času ustanavljanja jamarskega kluba je bil v SZDL, nato vrsto let v Opekarni Zalog. Ustalil se je na novomeški Komunali, najprej kot direktor TOZD Vodovod in komunala, potem pa v službi tehnološkega razvoja, kjer je sodeloval pri širitvi vodovoda in kanalizacije in se vključeval v načrtovanje centralne čistilne naprave v Ločni. Eden njegovih zadnjih službenih projektov je bila idejna zasnova pokopališča Srebrniče. Včasih je hudomušno pripomnil, da si tam ureja zadnji dom po svojem okusu. Vse od leta 1958 je živel v Novem mestu, kjer si je ustvaril družino. Kot pravi Belokranjec se je »do konca svojih danof« vračal na svojo malo posest ob reki Kolpi.

Jože je s svojim vztrajnim in predanim delom veliko prispeval k uspešni rasti našega kluba in tudi dolenskega jamarstva, zato smo ga izjemno spoštovali. Njegov zgled nam sporoča, da z znanjem, izkušnjami in odgovornim delom za razvoj jamarstva lahko narediš ogromno, čeprav ne hodiš v jame.